

Roma Netepake Wahyu — Nomer Papat

Nguripake Maneh Kontroversi Lawas: Peperangan Babagan Tafsir Kenabian ing Adventisme

Jeff Pippenger

2024-08-08

Kita wis diprayogèkaké sadurungé yèn “pasulayan-pasulayan lawas” bakal diuripaké menèh ing dina-dina pungkasan.

“Ing sajarah lan ramalan, Sabdaning Allah nggambarake pasulayan kang wis lumaku suwe antarane bebener lan kasalahan. Pasulayan iku isih terus lumaku. Prekara-prekara kang wis kelakon bakal diulang maneh. Pepadhamu lawas bakal diuripake maneh, lan téyori-téyori anyar bakal tansah njedhul.” Selected Messages, buku 2, 109.

Mesthi waé pasulayan-pasulayan lawas kuwi minangka upaya setan kanggo ngrusak peranan Roma Modern, awit Roma kapapan ing dina-dina wekasan iku kang netepaké sesanti mau. Ana sawetara tuladha bab kasunyatan iki ing sajarah Adventisme. Sing kapisan yaiku pasulayan antarané kaum Protestan lan kaum Millerit kaya kang kaweca ing bagan pionir taun 1843. Siji-sijiné rujukan ing bagan pionir suci taun 1843, kang “katuntun déning Gusti lan ora kena diowahi,” sing dudu rujukan langsung marang sawijining kayektèn nabi saka pangandikané Gusti Allah, yaiku panggambaran babagan pasulayané kaum Millerit karo kaum Protestan ing jaman iku. Kaum Protestan ngenali “para begal saka bangsamu” ing Daniel bab sewelas, ayat patbelas minangka Antiochus Epiphanes, déné kaum Millerit ngerti yèn iku Roma.

“164 Sedané Antiokhus Epifanes, ingkang mesthi kemawon boten nglawan Pangeranipun para pangeran, awit piyambakipun sampun tilar donya 164 taun sadèrèngipun Pangeranipun para pangeran miyos.” 1843 Pioneer Chart.

Sabanjuré banjur ana pasulayan antarané James White lan Uriah Smith bab paniten kang bener ngenani jati dhiriné “raja ing sisih lor” ing Daniel pasal sewelas. James bener nalika ngenali “raja ing sisih lor” ing ayat-ayat pungkasan Daniel sewelas minangka Roma kapausan, utawa kaya kang daksebut Roma modern. Smith ngandharaké yèn “raja ing sisih lor” ing Daniel pasal sewelas, ayat telung puluh enem, iku Prancis atheis.

“AYAT 36. Lan sang ratu iku bakal tumindak miturut karsané dhéwé; lan bakal ngluhuraké awaké dhéwé, lan ngagungaké awaké dhéwé ngungkuli saben allah, lan bakal ngucap prakara-prakara kang nggumunaké nglawan Allahé para allah, lan bakal kasil nganti bebendu iku kalakon; awit apa kang wus katetepaké iku bakal kalakon.

“Raja sing dipunwedharaken ing kéné boten saged dipunmangertosi minangka kakuwasan ingkang sami kaliyan kakuwasan ingkang pungkasan dipunsebat; yaiku, kakuwasan kapausan; awit rinincian-rinincian punika boten saged dipuncocogaken menawi dipunterapaken dhateng kakuwasan punika.” Uriah Smith, Daniel and

Revelation, 292.

Smith nambahi “tafsiran pribadhi”-né dhéwé nalika dhèwèké mratélakaké, “Raja sing dipunwedharakén ing mriki boten saged ngrujuk dhateng kakuwatan ingkang sami kaliyan ingkang pungkasan dipunsebat, yaiku kakuwatan kapausan; awit rincian-rinciannipun boten badhé trep menawi dipunlebetakén dhateng kakuwatan punika.” Pangandikané Gusti Allah ora tau gagal, lan sacara gramatikal iku luput menawa sawijining usulan manungsa dienggo nyélaki struktur gramatikal kang cetha saka pérangan punika. Ayat punika ngandika, “lan raja,” kang nuntut bilih raja sing lagi diidentifikasi punika raja kang sami sing dipunlambangakén ing pérangan sadurungé. Ora ana bukti bab anané raja anyar, lan Smith negesaké bilih “kakuwatan ingkang sami kaliyan ingkang pungkasan dipunsebat” punika yaiku “kakuwatan kapausan.” Dhèwèké ngakoni ing bukuné bilih wiwit ayat telung puluh siji tekan ayat telung puluh lima punika ngrujuk marang kakuwatan kapausan, lan tanpa ana bukti gramatikal apa waé sing nandhani raja anyar ing ayat telung puluh enem, dhèwèké mung mbantah bilih ayat-ayat sawisé ayat telung puluh lima ora makili sipat-sipat kenabian saka kakuwatan kapausan. Mulané, dhèwèké nancepaké panemuné dhéwé bab Prancis.

Nalika Smith ngrembag ayat patang puluh, landhesan profètis kang cacat sing wus diadegaké déning panafsiran pribadiné meksa dhèwèké ngenali ana perang telung pihak, kang miturut panyana-panyanané ngenali ratu kidul minangka Mesir, kang ing ayat iku “nyurung” nglawan Prancis, lan Turki dipranataké déning dhèwèké minangka ratu lor kang uga maju nglawan Prancis. Panafsiran manungsa kang ditambahaké iku mbangun sawijining modhèl profètis kang njalari Smith ngenali sawijining Armagedon harfiah, nalika Turki lumaku maju menyang Yerusalem, minangka tandha panutuping mangsa pangayoman tumrap manungsa nalika Mikhael jumeneng. Akeh buku sajroning sajarah Adventisme kang wis katulis kanthi trep kanggo ngenali kasalahan saka panrapan kang kaya mangkono.

Dudu dadi ancasé artikel iki kanggo ngrembug wohing tafsiran pribadiné Uriah Smith, nanging mung kanggo nandhani pasulayan kang banjur njedhul nalika dhèwèké wiwit nyengkuyung tafsiran pribadiné iku; awit nalika James White nentang panemuningé kang klèru mau, prakara iku malih dadi sawijining larikan pasulayan liyané ing Adventisme, ing ngendi pambédhahan kang bener bab jati dhiriné Roma diserang lumantar panrapan kang palsu.

Uga ana pasulayan dawa lan berkepanjangan ngenani “kang saben dina” ing kitab Daniel, nalika Adventisme Laodikia nampani pandhangan Protestan murtad sing ngenali “kang saben dina” ing kitab Daniel minangka paladosan Kristus ing pasucèn, kang nalisir karo kayektèn dhasar sing wis mapan manawa “kang saben dina” iku minangka pralambang Roma kapir.

“Banjur aku weruh gegayutan karo ‘saben dina’ (Daniel 8:12), manawa tembung ‘kurban’ iku ditambahaké déning kawicaksanané manungsa, lan ora kalebu ing naskah kasebut, sarta yèn Gusti maringi pangertosan sing bener bab iku marang wong-wong sing nguwuhaké pekabaran bab jam pangadilan. Nalika ana kasawijèn, sadurungé taun

1844, meh kabèh padha manunggal ing pangertosan sing bener bab ‘saben dina’; nanging sajroning kabingungan wiwit 1844, panemu-panemu liyané wis ditampa, lan pepeteng sarta kabingungan banjur ndhèrèk. Bab wektu dudu ujian manèh wiwit taun 1844, lan ora bakal dadi ujian manèh salawas-lawasé.” Early Writings, 74.

Ing wektu wekasan, ing taun 1989, nalika enem ayat pungkasan saka Daniel sewelas kabukak segelé, raja ing sisih lor banjur dipahami minangka Roma kapapaan, kaya dene sadurungé James White wis netepaké mangkono ing pasulayané karo Uriah Smith. White ngleksanakaké metodologi “line upon line” nalika panjenengané nanggapi kasalahan Smith. White mratélakaké yèn manawa kakuwasan pungkasan sing diwakili ing Daniel loro, lan kakuwasan pungkasan sing diwakili ing Daniel pitu, lan kakuwasan pungkasan sing diwakili ing Daniel wolu, kabèh iku Roma, mula adhedhasar telung garis paseksi, kakuwasan sing tekan pungkasané ing Daniel sewelas iku Roma, dudu kaya pratelané Smith yèn iku Turki.

Obahing nabi malaékat katelu kang diwiwiti ing taun 1989, ora suwi sawisé tanggal 11 September 2001, ngadhèpi pasulayan ngenani Yoel pasal siji. Ing limang ayat kapisan, ana loro seksi, dhisik saka para turun-temurun, banjur saka gegremetan, kang nandhani karusakan sing lumaku sathithik-sathithik kang ditibakaké marang Adventisme déning Roma. “Para wong mendem” ing ramalan miturut Yesaya iku “wong-wong sing nyenyamah kang mrentah Yerusalem.” Wong-wong mau tangi ing turun-temurun kaping papat lan pungkasan. Karusakan sing lumaku sathithik-sathithik iku karusakan rohani, awit sing diprasudi iku Yerusalem ing dina-dina pungkasan, lan wiwit saka pambrontakan taun 1863 lan salajengipun, wong-wong Advent Dina Kaping Pitu Laodikia saya suwe saya ngunjuk piwulang-piwulangé Roma.

Pangandikané Pangéran kang tumuju marang Yoèl, anaké Pethuel. Rungokna iki, hé para pinituwa, lan gatekna, hé sakèhé wong kang manggon ana ing nagara iki. Apa iki tau kelakon ing jamanmu, utawa ing jamané para leluhurmu? Critakna marang anak-anakmu bab iki, lan anak-anakmu marang anak-anaké, lan anak-anaké marang turun sabanjuré. Kang kari déning walang palmer wis dipangan déning walang; lan kang kari déning walang wis dipangan déning uler canker; lan kang kari déning uler canker wis dipangan déning uler caterpillar. Tangia, hé para wong mendem, lan nangisa; lan nggeroa, hé kabèh wong kang ngombé anggur, marga saka anggur anyar, awit iku wis kasingkiraké saka cangkemmu. Yoèl 1:1–5.

Sawisé gedhong-gedhong agung ing Kutha New York ambruk, banjur dipahami yèn udan pungkasan wiwit “nyiprat”, lan yèn pasulayan ing Habakuk pasal loro, kang wis kawujud ing sajarah Millerit, sapisan manèh wiwit lumaku. Pasulayan mau ngenani metodologi kenabian kang bener.

Aku bakal ngadeg ana ing papan pangreksaku, lan mapan ana ing menara, lan bakal nunggu kanthi waspada supaya weruh apa kang bakal dipangandikakake Panjenengane marang aku, lan apa kang bakal dakwangsuli manawa aku didhawuhi mratobat. Lan Pangeran Yehuwah mangsuli aku, pangandikane: Tulisen wahyu iku, lan cethakake ana ing loh-loh, supaya wong kang maca bisa mlayu. Awit wahyu iku isih kanggo wektu kang

wus katemtokake, nanging ing wekasané bakal ngandika, lan ora goroh; sanadyan katon kaya suwe tekane, antènana; awit mesthi bakal teka, ora bakal kendhat. Lah, nyawané wong kang gumedhé iku ora jejeg ana ing sajroning dhèwèké; nanging wong mursid bakal urip marga saka pracayané. Malah manèh, amarga dhèwèké lumaku dosa marga saka anggur, dhèwèké iku wong kang gumunggung, ora gelem meneng ana ing omahé, kang ngembaraké pepénginané kaya pati, lan kaya pati iku ora bisa wareg, nanging nglumpukaké marang awaké kabèh bangsa, lan ngempalaké marang awaké kabèh umat. Habakkuk 2:1-5.

Panggujenging Habakuk kaping kalih nggambaraken kanthi pralambang panggujenging gerakanipun satunggal atus sekawan dasa sekawan ewu, ingkang dipunwiwiti nalika malaékat ingkang gagah prakosa saking Wahyu pasal wolulas tumedhak ing tanggal 11 September 2001. Banjur wiwit wonten pasulayan antawisipun para ingkang ngadeg wonten ing dhasar-dhasar Adventisme, kados ingkang kagambaraken wonten ing bagan pionir 1843, lan para ingkang wonten ing Habakuk nerak “marga saka anggur” lan ingkang dados “wong-wong mendem” ing Yoèl, ingkang lajeng “tangi,” namung supados “anggur enggal” punika katetepaken adoh saking “tutuk”ipun.

Tembung Ibrani “reproved” ing ayat kapisan tegesé “padudon karo”. Padudon sing diparingaké marang para pengawal Millerit kawakilan ing bagan perintis taun 1843 sing digawé ing wulan Mei 1842 minangka panggeneping ayat-ayat iki. Ana siji golongan sing urip marga saka pracayané ana ing pasulayan bab pekabaran bebener saiki profetik kanggo mangsa iku, karo golongan liyané sing nerak marga saka anggur. Wong-wong mau iku para wong mendemé Yoèl sing tangi lan nemu yèn anggur, minangka pralambang piwulang, wis katutupan saka cangkemé. Wong-wong mau iku para wong mendemé Éfraimé Yésaya sing mrentah Yerusalèm lan ora bisa mangertèni kitab sing kasegel.

Cilakaning makutha kasombongan, para wong mendem saka Éfraim, kang kaéndahan kaluhurané iku kembang kang luntur, kang dumunung ana ing pucaking lebak-lebak subur kagungané wong-wong kang kasoran déning anggur! Lah, Pangéran kagungan satunggal kang rosa lan santosa, kang kaya prahara udan ès lan badai kang ngrusak, kaya banjiring banyu gedhé kang lubèr, bakal nguncalaké menyang bumi kalawan tangan. Makutha kasombongan, para wong mendem saka Éfraim, bakal kinidak-ingidak ana ing sangisoring sikil.... Ngandhega lan gumunana; padha sesambata lan padha njerita: wong-wong iku padha mendem, nanging dudu merga anggur; padha oleng, nanging dudu merga ombènan kang atos.... Mulané rungokna pangandikané Pangéran, hé para wong kang nggeguyu, kang mrentah bangsa iki kang ana ing Yérusalèm. Awit Pangéran wus ngesokaké marang kowé roh turu kang jero, lan wus meremaké mripatmu: para nabi lan para panguwasamu, para paningal, wus Panjenengané tutupi. Lan sakèhé wahyu tumrap kowé wus dadi kaya tembung-tembung ing sajroning kitab kang kasegel, kang dipasrahaké marang wong kang pinter, karo kandha, “Mugi panjenengan maos punika”; nanging panjenengané matur, “Aku ora bisa, amarga iki kasegel”: Lan kitab iku dipasrahaké marang wong kang ora pinter, karo kandha, “Mugi panjenengan maos punika”; nanging panjenengané matur, “Aku ora pinter.” Yesaya 28:1-3, 14; 29:9-12.

Padudoné Habakuk antarané para wong mendem saka Éfraim lan wong-wong kang lumaku marga saka pracaya marang Sabdané Allah kang profètis kanthi cetha katandhani minangka padudon bab metodologi kang bener mungsuh metodologi kang salah ing paseksèné Yésaya, awit Yésaya negesaké yèn metodologi “baris demi baris” iku kang njalari para wong mendem kesandhung lan lumebu ing prajanjian pati.

Nanging wong-wong iku uga padha kliru marga saka anggur, lan marga saka omben-omben kang atos padha kesasar; imam lan nabi padha kliru marga saka omben-omben kang atos, padha kateluk déning anggur, padha kesasar marga saka omben-omben kang atos; padha kliru sajroning wahyu, padha kesandhung sajroning pangadilan. Awit sakehing méja kebak muntah lan regedan, nganti ora ana papan kang resik. Sapa kang bakal diwulang kawruh? Lan sapa kang bakal diparingi mangerti piwulang? Apa wong-wong kang lagi disapuh saka susu, lan dicandak saka suson? Awit pranatan kudu ana ing dhuwuring pranatan, pranatan ana ing dhuwuring pranatan; garis ana ing dhuwuring garis, garis ana ing dhuwuring garis; ing kéné sethithik, lan ing kana sethithik. Awit Panjenengané bakal ngandika marang bangsa iki kanthi lambé kang gagap lan nganggo ilat liyan. Marang wong-wong iku Panjenengané wis ngandika, Iki pangasoan kang lumantar iku kowé bisa maringi wong kang kesel supaya ngaso; lan iki pepenak: nanging wong-wong iku ora gelem ngrungokaké. Nanging pangandikané Pangéran dadi marang wong-wong iku pranatan ana ing dhuwuring pranatan, pranatan ana ing dhuwuring pranatan; garis ana ing dhuwuring garis, garis ana ing dhuwuring garis; ing kéné sethithik, lan ing kana sethithik; supaya padha lunga, lan tiba mengkurep, lan remuk, lan kajiret, lan ketangkep. Mulané rungokna pangandikané Pangéran, hé para wong kang ngolok-olok, kang mrentah bangsa iki kang ana ing Yérusalèm. Amarga kowé padha ngandika, Aku wis padha gawé prejanjian karo pati, lan karo jagading wong mati aku padha sarujuk; manawa pecut kang nggegirisi lan banjir iku liwat, iku ora bakal tekan marang aku; awit aku wis padha gawé goroh dadi pangungsènkmu, lan ana ing sangisoring palsu aku ndhelikaké awakmu. Yésaya 28:7–15.

Sabanjuré, Yesaya nemtokake apa kang dipasang déning Allah ing sajroning pasulayan Habakuk sing bakal ndhatangaké paukuman marang para wong mendem, yaiku watu dhasar, “pitu kaping” ing Imamat rong puluh enem, kang dadi wangsit wektu kang kapisan sing ndadèkaké Gabriel lan para malaékat nuntun William Miller supaya mangertèni.

Mulané mangkéné pangandikané Pangeran Yehuwah: Lah, Ingsun netepaké ing Sion sawiji watu dadi dhasar, watu kang wis kabuktèkaké, watu pojok kang aji banget, dhasar kang mesthi; sing sapa pracaya ora bakal gugup kesusu. Pangadilan uga bakal Ingsun pasang miturut tali ukuran, lan kabeneran miturut unting-unting; lan udan ès bakal nyapu sirna pangungsèné goroh, lan banyu bakal nglimputi papan pandhelikan. Lan prejanjianmu karo pati bakal dibatalaké, lan pasepakatanmu karo neraka ora bakal tetep; samangsa pecut kang banjir kuwi lumaku nyrambahi, kowé bakal katindhès déning iku. Yesaya 28:16–18.

Ora suwé sawisé Pangéran nuntun umaté bali menyang dalan-dalan lawas, wiwit tanggal 11 September 2001 ana sawijining golongan sing wis melu ing gerakan iku, sing netepaké yèn

papat serangga ing Yoèl makili Islam saka Bilai kang katelu. Nalika metodologi “line upon line” wis kabukak marang umaté Gusti Allah ing generasi pungkasan iku, sawijining paugeran kenabian kang wigati banjur dimangertèni. Paugeran iku yaiku panganggoné ramalan kaping telu, lan golongan sing netepaké yèn papat generasi ing Yoèl makili Islam saka Bilai kang katelu, kanthi salah nerapaké paugeran panganggoné ramalan kaping telu mau kanggo nyengkuyung panganggoné sing kliru.

Banjur ing wektu taun 2014, Sétan diparengaké mlebu ing gerakan iki lumantar agenda “woke” homoseksual saka Britania Raya lan Australia, kang ndhasaraké serangané marang sawijining panafsiran palsu tumrap sajarah sing kaawakili ing Daniel pasal sewelas ayat siji nganti limalas. Para pemimpin pro-homoseksual sing nyusup lan nyerang gerakan iki ing pungkasané ngaku yèn Adventisme perlu nyuwun pangapura marang paus Roma, marga miturut omongé Adventisme wis nggawé tuduhan-tuduhan palsu marang antikristus, yaiku paus Roma. Tujuan saka serangan iki yaiku matèni gerakan iki, lan utamané kanggo nuwuhaké kabingungan tumrap pasal iku dhéwé (Daniel 11:1–15), ing panggonan “para rampoging bangsamu” diidentifikasi.

Kabèh pasulayan iki minangka upaya Iblis kanggo mbingungaké pralambang Roma kepausan. Ora ana barang anyar ing sangisoring srengéngé, miturut wong kang paling wicaksana sing tau urip. Ing jaman saiki, pasulayan iku manèh didhasaraké marang pangenalan Roma, kang dipralambangaké minangka “para garong saka bangsamu”. Tafsiran anyar lan pribadi iku ngaku yèn “para garong saka bangsamu” iku Amerika Sarékat, lan kanthi mangkono cethané wong-wong mau ora ngerti yèn iki pasulayan sing padha persisé karo pasulayan kang kawitan antarané para Millerit lan kaum Protestan, uga karo unen-unen lawas kang disandhangaké marang panulis abad kaping nembelas, John Heywood, sing muni, “Ora ana sing wuta kaya wong sing ora gelem ndeleng.” Variasi liyané saka tetembungané yaiku, “Ora ana sing budheg kaya wong sing ora gelem ngrungokaké.” Paling kamungkinan akèh wong ora ngerti yèn tetembungan iki disandhangaké marang Heywood, uga ora mangertèni yèn tetembungan Heywood iku asalé saka pethikan-pethikan Kitab Suci kayata kang tinemu ing Yeremia, Yesaya, lan kang dipun kutip déning Gusti Yésus ing Prajanjian Anyar.

Saiki rungokna iki, hé bangsa kang bodho lan tanpa pangerten; kang nduwèni mripat, nanging ora weruh; kang nduwèni kuping, nanging ora krungu. Yeremia 5:21.

Para “wong duraka” ing Daniel lan “prawan-prawan bodho” ing Matius iku wong-wong sing ora mangertos “tambahing kawruh”. Tambahing kawruh ing taun 1989 utaminipun inggih punika pangenalan bilih enem ayat pungkasan saking Daniel pasal sewelas ngenali munggah lan rubhipun pungkasan saking kakuwasan kapapaan, utawi, kados dene kula maringi tetenger, Roma Modhèren. Ayat-ayat punika ngenali Amérika Sarékat, nanging namung gegayutanipun Amérika Sarékat kaliyan kakuwasan kapapaan. “Wong duraka” lan “prawan-prawan bodho” punika dipunbentenaken kaliyan “wong wicaksana”, lan wong wicaksana ing dinten-dinten pungkasan punika saestu gadhah pangertosan ngenani tambahing kawruh ing taun 1989. Wong-wong bodho punika inggih para wong ingkang

gadha mripat, nanging boten nyumurupi, lan gadha kuping, nanging boten mireng.

Aku uga krungu swarané Pangéran, ngandika: Sapa sing bakal Dakutus, lan sapa sing bakal lunga kanggo Kita? Banjur aku munjuk: Ingsun wonten mriki; utusa aku. Panjenengané banjur ngandika: Lungaa, lan kandhaa marang bangsa iki: Kowe mesthi padha krungu, nanging ora mangerti; lan kowe mesthi padha weruh, nanging ora nyumurupi. Gawe atiné bangsa iki dadi lemu, lan gawe kupingé dadi abot, lan pejemna mripaté; supaya aja padha weruh nganggo mripaté, lan krungu nganggo kupingé, lan mangerti nganggo atiné, lan mratobat, banjur kapulihaké. Yesaya 6:8–10.

Wong-wong sing dipunwedharaken ing Yesaya bab enem punika, inggih para tiyang ingkang ngakeni bilih piyambakipun wonten ing piwulang “bebenering wekdal samenika” ingkang dumugi tanggal 11 September 2001, awit Yesaya enem nandhani bilih pitedah punika kalampahan nalika “bumi kebak kamulyaning Pangeran”. Bumi kapadhangi dening kamulyaning Allah nalika malaékat ing Wahyu wolulas tumedhak, nalika gedhong-gedhong ageng ing Kutha New York dipunbrantakaken ambruk kanthi satunggaling sentuhan saking Allah.

Ing taun nalika Raja Uzia séda, aku uga weruh Pangéran lenggah ing dhampar, luhur lan kaangkat munggah, lan jubah-Nya ngisi Padaleman Suci. Ing sadhuwuré padha ngadeg para serafim; saben-saben duwé nem swiwi; nganggo loro nutupi rainé, nganggo loro nutupi sikilé, lan nganggo loro mabur. Lan siji padha sesambat marang sijiné lan ngandika, Suci, suci, suci, iku Pangéraning sarwa dumadi; saindenging bumi kebak kamulyan-Nya. Lan cagak lawang gonjang-ganjing marga saka swarané kang sesambat mau, lan omah iku kebak kumelun. Yesaya 6:1–4.

Suster White nggandhèngaké pawarta malaékat mau karo prastawa kang nandhani nalika malaékat ing Wahyu pasal wolulas ngebaki bumi kalawan kamulyané.

“Nalika Gusti Allah badhé ngutus Yésaya nggawa piwucal marang umat-Nya, Panjenengané dhisik marengaké nabi mau mirsani lumantar wahyu menyang papan Mahasuci Sanget ing sajroning pasamuwan suci. Dumadakan gapura lan kudhung njero ing Pedalemané Allah katon kaya kaangkat utawa katarik minggir, lan panjenengané diparengaké nyawang ing njero, tumuju papan Mahasuci Sanget, ing ngendi malah sikilé nabi piyambak ora kena mlebu. Ana ing sangarepé banjur kawangun wahyu ngenani Yéhuwah lenggah ing dhampar kang inggil lan kaluhuraké, déné semekan kamulyan-Nya ngebaki Pedaleman Suci. Ing saubenging dhampar ana para sérafim, kaya para pengawal ngubengi Sang Raja Agung, lan padha memancarake kamulyan kang ngubengi wong-wong mau. Nalika kidung pangalembanané kumandang kanthi swara kang jero kebak pangabekti, cagak gapura padha gonjang-ganjing, kaya diguncang déning lindhu. Kanthi lambé kang ora kasemar déning dosa, para malaékat iku ngedalake pamuji marang Gusti Allah. ‘Suci, suci, suci, iku Pangéran sarwa dumadi,’ padha sesambat; ‘sakalhing bumi kebak kamulyan-Nya.’ [Delengen Yesaya 6:1–8.]”

“Para serafim ing sakubenge dhampar iku kebak banget ing rasa ajrih kang suci nalika padha nyawang kamulyaning Allah, nganti padha ora sawatara wektuné waé ndeleng

marang awaké dhéwé kanthi kagum. Pamuji padha katujokaké marang Pangéraning sarwa tumitah. Nalika padha mirsani marang mangsa ngarep, nalika salumahing bumi bakal kapenuhan déning kamulyan-Nya, tembang kamenangan mau kumandhang sambung-sinambung saka siji marang sijiné ing kidung kang merdu, ‘Suci, suci, suci, iku Pangéraning sarwa tumitah.’” Gospel Workers, 21.

Yésaya, minangka pralambang umat Allah sajroning mangsa panyegelan sing diwiwiti tanggal 11 September 2001, kaparingan sawijining pawartos kanggo digawa marang sawijining umat kang nduwèni mripat, nanging ora milih ndeleng, lan kuping, nanging ora milih ngrungokaké. Yésus, minangka Alfa lan Omega, nggambaraké pungkasaning mangsa panyegelan tumrap satus patang puluh papat èwu kanthi wiwitané. Ing pungkasan bakal ana manèh sawijining juru pawarta kang dipralambangaké déning Yésaya, sing nggawa sawijining pawartos marang sawijining umat kang milih ora ndeleng lan ora ngrungokaké. Pawartos iku bakal ngasilaké panyucèn pungkasan tumrap satus patang puluh papat èwu. Pawartos iku yaiku tembung-tembung Kayekten, kang digawa saka paseksèn sunnatané Allah. Paseksèn sunnatané iku yaiku “sesanti” kang diteguhaké déning kakuwatan kang dipralambangaké minangka “para rampog saka bangsamu”.

Ing artikel sabanjuré kita bakal njupuk saben pasulayan iki lan ngetrapaké siji ing ndhuwuré sijiné kanthi cara garis ing sadhuwuré garis. Garis Millerite, garis Smith lan White, garis “daily”, garis “raja ing sisih lor” ing 1989, garis gegremetané Yoèl, lan pasulayan sing saiki. Enem pasulayan lawas, kang manawa dideleng garis ing sadhuwuré garis, kanthi cetha netepaké kayektèn saka pasulayan kang kapisan, sing digambaraké ing bagan pelopor 1843. Kayektèn iku yaiku yèn Roma iku “para begal saka umatmu”, kang ngluhuraké awaké dhéwé, lan kang tiba, sarta netepaké wahyu.

“Aku wis weruh yèn bagan taun 1843 iku katuntun déning astaé Pangéran, lan yèn iku ora kena diowahi; yèn angka-angka iku padha kaya sing Panjenengané kersa; yèn asta-Né ana ing sandhuwuré lan ndhelikaké sawijining kaluputan ana ing sapérangan angka mau, supaya ora ana wong siji waé sing bisa ndeleng iku, nganti asta-Né dipunangkat.” Early Writings, 74.

Nampik kayektèn-kayektèn ing bagan iku ateges ing wektu kang padha uga nampik wewenangé Roh Ramalan, lan bagan iku negesaké yèn Roma, dudu Amérikah Sarékat, kang netepaké “sesanti”, yaiku sesanti kang déning Suléman kita dipituturaké manawa tanpa “sesanti” iku, umaté Allah bakal sirna.

“Setan iku ... tansah meksa nyusupaké sing palsu—kanggo nuntun wong adoh saka kayektèn. Panyasatan Setan kang pungkasan dhéwé bakal dadi gawé tanpa daya paseksi saka Rohé Allah. ‘Ing ngendi ora ana wahyu, bangsa iku sirna’ (Wulang Bebasan 29:18). Setan bakal nyambut gawé kanthi licik, kanthi manéka cara lan lumantar manéka piranti, kanggo nggoyang kapercayaning umaté Allah kang kari tumrap paseksi kang sejati.

“Bakal ana rasa sengit kang diobong marang Paseksen-paseksen sing asalé saka Iblis. Pakaryané Iblis bakal ngoyagake pracayané pasamuwan-pasamuwan marang iku, awit sebab iki: Iblis ora bisa nduwèni dalan sing cetha mangkono kanggo ngeteraké tipudayané lan mbanda jiwa-jiwa ana ing kasasarane, manawa pepéling lan pangréwangan lan pitutur saka Rohing Allah digatèkké.” Selected Messages, buku 1, 48.

“Panjenengane sing nyumurupi apa kang ana ing sangisoring lumahing prakara, sing maos atine sakèhé manungsa, ngandika bab wong-wong kang wis nampa pepadhang gedhé mangkéné: ‘Wong-wong iku ora nandhang prihatin lan kagèt awit saka kahanan moral lan rohaniné.’ Satemené, wong-wong iku wis milih dalané dhéwé, lan nyawané padha remen marang barang-barang nistha sing njijiki. Aku uga bakal milih khayalan-khayalané, lan bakal ndhatangaké marang wong-wong iku apa kang padha diwedèni; marga nalika Aku nimbali, ora ana wong siji waé kang mangsuli; nalika Aku ngandika, wong-wong iku ora ngrungokaké; nanging wong-wong iku nglakoni piala ana ing ngarsaning mripat-Ku, lan milih apa kang ora dadi keparengan-Ku.’ ‘Allah bakal ngutus marang wong-wong iku kasasaran kang rosa, supaya padha percaya marang goroh,’ amarga wong-wong iku ora nampani katresnan marang kayektèn, supaya bisa kapitulungan rahayu,’ ‘nanging malah padha remen marang piala.’ Yesaya 66:3, 4; 2 Tesalonika 2:11, 10, 12.

“Sang Guru swarga nyuwun pitakon: ‘Pangapusan apa kang luwih kuwat kang bisa nyasarké budi tinimbang anggapan palsu yèn kowé lagi mbangun ing dhasar kang bener lan yèn Gusti Allah nampani pakaryanmu, mangka ing kasunyatané kowé lagi nglakokaké akèh prakara manut kawicaksananing donya lan lagi nglakoni dosa marang Yehova? O, iku panipuan gedhé, pangapusan kang nggumunaké, kang nguwasani pikiran nalika manungsa kang tau wanuh marang kayektèn, klèru nganggep wangun kasaléhan minangka roh lan kuwasa saka iku; nalika padha ngira yèn padha sugih lan saya kathah gadhahané lan ora mbutuhaké apa-apa, déné sajatiné padha mbutuhaké samubarang kabèh.’” Testimonies, jilid 8, 249, 250.